

ÉBERT TIBOR
Rongyszőnyegen

(Kaleidoszkóp)

(A gall háború)

Tanultam. Latin szavakat jegyzeteltem épp, amikor érte jöttek. A hordágyon kéksávós pizsamában szinte testetlenül feküdt. Parázslott még a láztól a két csontos üregből tüze ötvenegy évnek. És abbahagyva a De bello Gallicót, néztem apámat. Fonnyadt ajkai között bágyadt mosoly. Intett nekem. S az ujjá úgy maradt, mint a szemafor: mintha szabad utat jelzett volna magának, másnak. Néztem, amint elviszi a két egyenruhás; hallottam, hogy csapódik be az ajtó. Tanultam tovább.

(Mikor kigyúlnak a lámpák)

Mikor kigyúlnak a lámpák a téren, mélyebb a völgy és feketébb, fölötte megmerevedett kiáltás a torony. Kihűlnek körülöttem a hegyek, valahol fehérítő nyomok tűnnek elő, amiket sose látok meg, sose találok. Te távolodsz, s egyre messzebb kerülsz... Mélyebb és feketébb a völgy, mikor a téren kigyúlnak a lámpák.

(Nem jött el senki)

Nem jött el senki, én vagyok. Nemsokára öt óra, s ez a higanyezüst délután az estbe süllyed le, lassan átváltozik a völgy mélyszínű szarkofággá. Nem jött el senki, én vagyok. Hószagú volt a reggel, amikor elindultam, varjak ültek a fákra. Nem jött el senki.

(Álomfejtő)

Eljöttek az esőszemű madarak meg a ködlábú macskák, egész nap csicseregnek, egész nap nyávognak, süket leszek és vak, pedig ötven fülem és szemem van, ötven színes kutya őrzi az álmomat. Kiöntötték az időt.

(Klarinét)

Ez az est nem a hegedűhangoké, és Anna hiába dalolna. Az út, a fűszálak, a ház, az ágak az ablakai fölött meg a csönd: néma fekete klarinét.

(Orfeusz)

Homokpadláson surran az alkonyat, távoli visszfények bálja. Micsoda felemelkedés ez a roggynásokba mártózó emlékezésnek! Az időn hárfázó madár, ami csak száll hangja bolygóival, a horizontra téved, tétován repülne az ellenkező irányba, ki az Omega felé, de a fény, az idézés otthagya mint magasságnyalábot a fagyott Orfeuszt.

(Andante)

A levelek bennem sárgulnak el, a levelek bennem fonnyadnak, töpörödnek, a levelek bennem száradnak egyre. És zörög az emlékezés bennem: a foltos és hideg cintányért verdesi drótlomb, füstgally, koronám. Énbennem hullanak a mélybe, a fákon maradnak a levelek...

(Diagnózis)

Kiittam a pohárból a vizet. Nincsen víz, egyetlen csepp sincs. Egyetlen csepp vízen, az utolsó cseppen csak, cseppből dagadó óceánon elvinnék az Ararát felé... Locsogó szavaim egyetlen betűje, cigarettám hűlő parazsa eltévedt neonfénybetű kihűlt sivatagban.

(Csak ő tudta)

Vonatfütty, szénaitlat mit sem tudtak a titokról. Csak a frissen hegyezett karók, melyeken fennakadt a dal örökre. A dalt csak ő tudta: a vézna szeplősarcú, akire ránevettek a hegyek meg a ház, az ajtónélküli szobák, ahol a csöndben vér szivárgott. S a csönd rátapadt a ráncos lányruhára. A folyó csak a medrét érezte. A legurult dombok alatt aludt a falu. A halott altatódallal. Sárgán meredeztek a frissen hegyezett karók, átdöfve a négyeszőgű éjszakát.